

بیانات رهبر معظم انقلاب اسلامی در خطبه های نماز عید فطر - 1 / اسفند / 1374

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين. الحمد لله كلما حمد الله شيء و كما يحب الله ان يحمد و كما هو اهله و كما ينبغي لكرم وجهه و عزّ جلاله. احمده و استيعنه و استغفره و استهديه و اصلي و اسلم علي حبيبه و نجييه و سيّد خلقه سيّدنا و نبينا ابي القاسم المصطفى محمد و علي آله الاطيبين الاطهرين المنتجبين. الهداة المهديين المعصومين المكرمين. سيّما بقیة الله في الارضين.

عید سعید فطر را به همه مسلمانان جهان و ملت عزیز ایران و به شما خواهران و برادران نمازگزار، تبریک و تهنیت عرض می‌کنم. این روز، روز بزرگی است و متعلق به نبی اکرم، حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله و سلم و همه امت اسلامی در طول تاریخ است. روزی است که مسلمانان، بعد از گذراندن امتحان مهمّ سازنده تربیت کننده ماه مبارک رمضان، گویا در پیشگاه پروردگار عالم به حساب می‌نشینند و ماه رمضان خود را بر پروردگار خویش عرضه می‌کنند. در دعاهای شب و روز عید فطر، به این معنا اشاره شده است: «تقبّل منّا شهر رمضان». ماه رمضان را در معرض قبول الهی قرار می‌دهند.

یک نکته ی دیگر هم در روز عید فطر هست و آن تصمیم جدّی برای آمادگی در طول سال، جهت حلول در ماه رمضان دیگر است. اگر کسی بخواهد در هر ماه رمضان، در ضیافت الهی وارد شود و اگر بخواهد در حوزه لیلۃ القدر و آن شبهای مبارک داخل گردد، باید از پیش خود را آماده کند. این آمادگی، آمادگی طول سال است که باید تصمیم آن را امروز بگیرید. بنا بگذارید که در سال آینده، در زندگی خود، آن چنان رفتاری داشته باشید که ماه رمضان، شما را بپذیرد و ضیافت الهی بر شما شیرین و مبارک شود. این، بزرگترین فیضی است که یک انسان می‌تواند ببرد و وسیله ای برای موفقیت در همه امور مربوط به دنیا و آخرت و مربوط به شخص و نزدیکان و جامعه اسلامی است. برادران و خواهران عزیز! به این مطلب اجمالاً اشاره کنم که در این نشئه هستی در عالم دنیا، افراد بشر مثل کسانی هستند که برای گذراندن دوره ای، به اردوگاهی برده می‌شوند. یک جمع دانش آموز یا نظامی یا اداری را در نظر بگیرید که برای آن که دوره ای را بگذرانند و خود را به یک سطح عالی، ترقی دهند و چیزهایی فرا گیرند، آنها را به اردوگاهی می‌برند و برایشان برنامه هایی می‌گذارند و وسیله زندگی در اردوگاه را فراهم می‌کنند و بعد از آن که این دوره را گذراندند و آنچه را که باید بفهمند، فهمیدند و آنچه را که باید به دست بیاورند، به دست آوردند، آنها را از اردوگاه بیرون می‌برند تا در سطح بالاتری مشغول ادامه کار و زندگی شوند.

این جا، همان اردوگاه بزرگ است. هر روزی، هزارها هزار انسان، وارد این اردوگاه می‌شوند و هزارها هزار انسان، از این اردوگاه بیرون می‌روند تا خود را به مسیر هدف اصلی خلقت و سر منزل واقعی، نزدیکتر کنند. برای ما در این اردوگاه، برنامه هایی قرار داده شده است که با آن می‌توانیم خود را بالاتر ببریم و بسازیم و آماده ورود به سر منزل نهایی و حقیقی آفرینش انسان کنیم که همان لقاءالله است. ادیان، این برنامه ها را در طول زندگی، برای مردم معین کرده اند که چند گونه هم می‌باشد:

بعضی از این برنامه ها، از لحاظ معنوی و روحی و قلبی، رابطه انسان با خدای متعال را برقرار می‌دارد؛ مثل نماز و ذکر و توجه و تضرّع و توسّل به پروردگار و مثل بسیاری از عبادات دیگر.

بعضی از برنامه ها، اخلاقیات و ملکات انسان را تصحیح و عیوب را از روح انسان بر طرف می‌کند؛ مثل دستورهای اخلاقی که کبر و حسد و دنائت و لئامت و پستی و دروغگویی و خیانت را از ما دور می‌کند و انسان را کریم و با معرفت و با سماحت و با محبّت و آمیخته به خصال عالی انسانی می‌سازد.

بعضی از برنامه ها، روابط فردی و اجتماعی ما را با انسانهایی که در این جهان و اردوگاه بزرگ هستند، تنظیم می‌

کند. حتی رابطه ما با اشیاء و حیوانات را هم تعلیم داده اند و بعضی از تعالیم و برنامه ها، این رابطه را برای ما تنظیم می کند.

بعضی از این برنامه ها، فضای زندگی را قابل زیست می سازد؛ مثل برنامه حکومت، تشکیل دولت، امر به معروف و نهی از منکر، دشمنی با ستمگران، خوبی و نیکی با مردمان صالح و مؤمن، کمک به اصلاح امور عمومی جهان و جامعه، کمک به از بین بردن فقر و دیگر برنامه هایی که مربوط به سطح جهان و محیط زندگی و جوامع است. مجموع این برنامه ها، در این اردوگاه بزرگ و در این دوران زندگی، برای من و شما گذاشته شده است. علاوه بر اینها، در این محیط اردوگاه آموزشی تربیتی عظیمی که اسمش دنیاست، وسایل راحتی بشر هم گذاشته شده و به لذات جسمانی و جنسی او نیز توجه شده است؛ لذاتی که چشم و گوش و شامه و روح و عقل او را نوازش می دهد و او را خشنود می کند. اگر از این لذات، به شکل درستی استفاده شود، زندگی در این اردوگاه، شیرین هم می شود؛ یعنی هم رشد و ترقی می کنیم و هم خود را به کمال نزدیک می سازیم و هم آماده ی ورود به سر منزل نهایی آفرینش می شویم و هم در این دنیا از لذایذ مباح خدا داده زندگی، استفاده می کنیم که فرمود: «قل من حرم زینة الله التي اخرج لعباده و الطيبات من الرزق».

شما در ماه رمضان و در فرصتهای بزرگ عبادتی، در واقع برای آن که این مجموعه برنامه ها را درست انجام دهید، خود را آماده می کنید. کسی که این برنامه ها را درست انجام دهد و آنچه را بر او لازم است، بجا آورد و زندگی و رفتار خود را تصحیح کند، از هنگام بیرون رفتن از اردوگاه هم نمی ترسد؛ چون دست او پُر است. در حلول ماه رمضان، بعد از هر نماز، مستحب است دعایی خوانده شود که در آن، این طور به پروردگار عرض شده است: «اللهم اصلح كل فاسد من امور المسلمين. اللهم سد فقرنا بئناك. اللهم غير سوء حالنا بحسن حالك». پروردگارا! بدی احوال ما را با نیکویی حال و لطف و فضل خود ترمیم و اصلاح کن. این را از خدا خواسته ایم. این، به دست خود من و شما هم هست.

باید مراقبت کنیم. باید در طول یازده ماه قبل از ماه رمضان، خود را آماده کنیم. اگر با آمادگی لازم، وارد ماه رمضان شویم، از ضیافت الهی بهره بیشتری خواهیم برد و برای سال آینده، یک درجه و یک سطح و یک کلاس بالاتر خواهیم رفت. آن وقت، هم در نفس و قلب خود و هم در محیط زندگی اجتماعی، آنچه شما را خشنود و راضی می کند، مشاهده خواهید کرد.

اساس برنامه تربیتی و همه برنامه های زندگی در اسلام، همین موارد است. هر کس باید واعظ خود باشد، خود را مراقبت کند، از تخطی خود مانع شود، امر به معروف و نهی از منکر هم بکند که آن امر خود به معروف و نهی خود از منکر و موعظه کردن خود، بر امر و نهی و موعظه دیگران مقدم است. این، همان تقوای الهی است که از ما خواسته اند. تقوا را مراقبت کنیم و به یکدیگر توصیه نماییم. من هم به شما برادران و خواهران توصیه می کنم که تقوای الهی را فراموش نکنید. بزرگترین محصول ماه رمضان، تقواست. آنچه را به دست آورده اید، حفظ کنید و برای سالهای آینده و ان شاء الله تا آخر عمر، افزایش دهید.

بار دیگر، این عید شریف را به همه برادران و خواهران؛ بخصوص به خانواده های معظم شهیدان و جانبازان و آزادگان عزیز و همه مفقودان و ایثارگران و کسانی که در راه خدا گامی برداشته اند و رنجی برده اند، صمیمانه تبریک عرض می کنم.

بسم الله الرحمن الرحيم

اَنَا اعطيناكَ الكوثرَ فصلَ لربِّكَ وانحر انَّ شانئكَ هو الابطر.

بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين. والصلاة والسلام على سيدنا و نبيِّنا ابي القاسم محمد و علي آله الاطيبين الاطهرين

المنتجبين. سيّما علي اميرالمؤمنين والصدّيقة الطاهرة سيّدة نساءالعالمين والحسن والحسين سيّدي شباب اهل الجنة و علي بن الحسين و محمد بن علي و جعفر بن محمد و موسي بن جعفر و علي بن موسي و محمد بن علي و علي بن محمد والحسن بن علي و خلف الهادي المهدي القائم. حججک علي عبادک و امنائک في بلادک. و صلّ علي ائمة المسلمين و حماة المستضعفين و هداة المؤمنين.

درباره مسائلي که در خطبه دوم لازم است مطرح کنم، دو سر فصل را مورد توجه قرار مي دهيم و راجع هر کدام، مختصري صحبت مي کنم. اول، درباره وضع مسلمانان در سطح جهان و دوم درباره مسائل جاري و مهمّ کشور. درباره مسلمانان جهان، آنچه که حقيقتاً مايه رنج و تأسف و درد است؛ اين است که مسلمانان، امروز به آن چيزي که بيش از همه احتياج دارند، کمتر توجه مي کنند و آن عبارت از بازگشت به اسلام و اتکا به قدرت اسلامي و استحکام پيوند بين مسلمانان و وحدت مسلمين است. علت اين است که امروز، دشمنان اسلام در مقابل اين دين، موضع خشن تر و حتي صريحترى اتخاذ کرده اند. در گذشته هم با اسلام، خيلي دشمني و ستيزه شده است؛ اما امروز بيش از همیشه، اين دشمني خشن تر و صريحتر و ستيزه جويانه تر است.

در رأس اين دشمنان هم، اتحاد شوم امريکا و صهيونيسم است. امريکا به عنوان رأس قدرت استکباري عالم و صهيونيسم به عنوان عامل فساد سياسي و اخلال در روابط مسلمين با يکديگر و اخلال در روند حرکت رشد ملتها و کشورهاي اسلامي، عمل مي کنند. اين دو، با هم متحدند. متأسفانه وضعي که بسياري از سران کشورهاي منطقه عربي به خود گرفته اند - و توقع مي رفت نسبت به غاصبان فلسطين و در مقابل اين تجاوز فاضح و واضح و وقیحانه، موضع صحيحی اتخاذ کنند - وضعي است که مسلمانان را روز به روز در مقابل آن اتحاد شوم، ضعيفتر و خود آن دولتها را هم ضعيفتر و بي پشتوانه تر مي کند. چه خوب بود رؤساي کشورهاي اسلامي، قدر اسلام را که به آنها قدرت و شخصيت و استقلال و توانايي ايستادگي در مقابل زورگويان را مي دهد، مي شناختند و مي دانستند. متأسفانه، بسياري از سران مسلمان، قدر اين نعمت بزرگ را نمي دانند.

اسلام مي تواند به برکت ايمان و تعاليم عالي و نوراني و معارف و احکام مترقي خود، قدرتي را در کشورهاي اسلامي به وجود آورد که هيچ کس نتواند به آن ملتها و کشورها زور بگويد و گردن کلفتي کند و چيزي را بر آنها تحميل نمايد. چرا از اين قدرت عظيم استفاده نمي کنند؟

يک روز صهيونيستهاي غاصب با پشتيباني قدرت استعمارگر آن روز دنيا - يعني انگليسيها - آمدند در قلب کشورهاي اسلامي و در نقطه حسّاس فلسطين، گوشه اي را گرفتند؛ بعد هم ادعاي تشکيل دولت کردند و صاحب خانه ها را بيرون راندند. بعد از آن، دائماً به اين طرف و آن طرف حمله و تجاوز کردند و زمينها را توسعه دادند تا تمام سرزمين فلسطين و بخشي از اردن و لبنان و سوريه را تصرف کردند.

امروز، تصرف غاصبانه آنها، مخصوص فلسطين نيست. اگر بتوانند باز هم اين تجاوز و توسعه طلبي را ادامه خواهند داد. امروز، شرايط دنيا برايشان آماده نيست. صبر مي کنند، آن وقتي که احساس کردند شرايط اطرافشان آماده است و مي توانند، آن وقت باز هم تجاوز را ادامه خواهند داد.

آنها به اين چيزهايي که امروز در اختيارشان است، قانع نيستند. آنها معتقدند که از آن طرف تا مدینه و از اين طرف تا فرات، متعلق به آنهاست! آنها کشور عظيمي که منابع آبي کافي در اختيار داشته باشند، مي خواهند. آنها در صددند بر تمام کشورهاي اطراف خود و بر تمام منطقه خاورميانه، سلطه اقتصادي و سياسي و نظامي و اجتماعي داشته باشند. آنها به آنچه که امروز دارند، قانع نيستند.

کساني که خيال مي کنند اگر به زور و فشار امريکا، با صهيونيستهاي متجاوز، پشت ميز مذاکره نشستند، خود را از درگيري با اين متجاوز و غاصب راحت خواهند کرد، اشتباه مي کنند. آن رژيم غاصب نمي گذارد آنها راحت بمانند. اگر هم مي گذاشت، حق نداشتند به خاطر فشار اسرئيل، با مذاکره و امضاي خود، از سرزمين متعلق به مسلمين و

ملت فلسطین بگذرند.

امروز، بعد از این که صهیونیستهای غاصب، در سرزمین فلسطین، خود را از خطر حمله ارتشهای کشورهای عربی - که تا چند سال قبل آنها را تهدید می کرد - خلاص کردند، به فکر دست اندازی به مناطق اقتصادی و سیاسی کشورهای دیگرند؛ آن هم باز با فشار آمریکا! امریکاییها با انواع اهرمهایی که در اختیار دارند و با حربه های سیاسی - مثل حقوق بشر - و حربه های اقتصادی - مثل دخالت در مجامع جهانی و بنیانهای اقتصادی بین المللی - به یکایک کشورهای اطراف منطقه فلسطین و حتی کشورهای دور دست، آن قدر فشار می آورند که دولتهای ضعیفی که با اسرائیل رابطه ندارند، مجبور شوند با این رژیم غاصب رابطه برقرار کنند و آنهایی هم که رابطه دارند، آن را توسعه دهند! این فشار، برای آن است که راه را باز کنند تا اسرائیل غاصب وارد کشورها شود و در آن جاها تلاش اقتصادی و فعالیت تجاری و بازرگانی کند و بر منابع ثروت کشورها تسلط یابد. این، خطر بزرگی است و امروز مسلمانان را تهدید می کند.

البته، بدیهی است آن غده سرطانی که گسترش پیدا می کند، اسرائیل غاصب و صهیونیسم است؛ اما آن دستی که به او کمک می کند، رأس استکبار جهانی - یعنی دولت آمریکا - است. ملت های مسلمان، نباید این نکته را فراموش کنند؛ همچنان که ملت عزیز و شجاع و با غیرت و آگاه و هوشیار ما، با بیان و عمل و حضور در صحنه های سیاسی و دیگر صحنه های لازم، ثابت کرده است که فشار آمریکا را تحمل نمی کند و آن را به صورت تودهنی، به خود او بر می گرداند.

شما ملت، به آمریکا و دشمنان انقلاب و کسانی که می خواهند نام فلسطین و قدس شریف را از خاطره ها و ذهنها محو کنند، تو دهنی زدیدی. در روز بیست و دوم بهمن ماه و روز قدس این ماه رمضان، مردم ایران با همه وجود و با همه شور و شوق و انگیزه و شجاعت و غیرت و ایمانی که دنیا در این ملت سراغ دارد، بار دیگر نشان دادند که ایستاده اند. مرحبا بر شما ملت ایران. مرحبا بر این شور و شوق و ایمان. مرحبا بر این هوشیاری و آگاهی. آفرین بر این موقع شناسی. شما امسال، روز قدس و شاید روز بیست و دوم بهمن را از سالهای قبل هم پرشورتر گرفتید. این نشان آگاهی ملت ایران است. معلوم است ملت ایران می داند که امسال حضورش در صحنه، به خاطر وضع نابسامان مسلمانان و تجاوز طلبی روزافزون دشمنان اسلام، لازمتر است. شما این حضور را نشان دادید؛ خداوند از شما راضی باشد. قلب مقدس ولی عصر از شما خشنود و خوشحال باد که خوب می فهمید و خوب حرکت و عمل می کنید و خوب تشخیص می دهید. ملت های دیگر، باید از ملت ما یاد بگیرند. دولتها هم باید قدر این نعمت عظیم را - که نعمت اسلام و ملت های اسلامی است - بدانند.

نکته دوم در باب مسائل داخلی خود ماست. به فضل پروردگار، کشور در حال حرکت به جلو است. دولت و مسؤولان و ملت تلاش می کنند، مملکت را می سازند؛ هم از لحاظ سازندگی اقتصادی و بنای بنیانهای لازم در این کشور و هم از جهت معنوی و فرهنگی. البته، دشمن خیلی تلاش می کند که رخنه و نفوذ و تهاجم کند و ضربه بزند و نگذارد سازندگی انجام شود؛ اما در مقابل، کار می شود و به فضل پروردگار، این کار ادامه پیدا خواهد کرد. هم مسؤولان که انصافاً با ایمان و علاقه و دلسوزی و کاردانی و لیاقت، مشغول تلاش و خدمت هستند و هم آحاد و گروه های مردم در بخشهای مختلف، باید این تلاش را ادامه دهند و ادامه هم می دهند.

مسأله نقد و نزدیک ما، مسأله انتخابات است که من یک بار دیگر به همه عرض می کنم: انتخابات و مجلس شورای اسلامی مهم است. مجلس قوی و با ایمان و انقلابی که این آرمانها را بفهمد و بشناسد و به آن پایبند باشد، مهم است و نبودن چنین مجلسی، یا ضعیف بودن آن، یا اختلال در آن، برای ملت یک خسارت و خسران بزرگ است. شما با آگاهی و دقت و مراقبت خود، می توانید مجلس خوب را تشکیل دهید.

ببینید و بفهمید چه کسی را به مجلس می فرستید. آن کسی که به عنوان وکیل این ملت انقلابی و مؤمن و شجاع

به مجلس می رود، باید انقلابی و مؤمن و شجاع باشد. اگر نگوئیم شجاعترین و مؤمن ترین و انقلابی ترین؛ لاقلاً در سطح این توده عظیم مردم که این گونه از خود درخشش نشان می دهند، باشد.

آن کسی که اسلام را نمی پسندد و مقررات اسلامی را قبول نمی کند و برای خاطر دل بیگانگان و خوشامد دیگران، به انقلاب و ارزشهای انقلابی اهانت می کند و یا به خاطر ترس از دیگران، به جای این که به ملت گرایش نشان دهد، به دشمن گرایش نشان می دهد و آن کسی که تقوای لازم را ندارد و اهل معنویات نیست و اهل دنیاست و فقط برای نام و نشان و استفاده شخصی، این مسؤولیت را می خواهد، او لایق و شایسته این کار نیست.

دنبال آدمهای مؤمن و شجاع و انقلابی و کسانی که بتوانند قدرت این ملت را - که در سایه ارزشهای انقلابی است - حفظ کنند، باشید. کسانی که وقتی قوانینی می گذارند و موضعی می گیرند و نطقی می کنند، همه در این جهت باشد. این طور آدمی، شایسته آن است که به عنوان وکیل این ملت، به مجلس شورای اسلامی برود؛ آن کسی که بفهمد امام چه می گفت، چه می خواست و چرا می خروشد.

وکیل آینده مجلس، باید دنبال راه امام و در خط او باشد؛ آن مرد بزرگ و انسانی که دشمنانش هم به عظمت و صداقت و شجاعت او اذعان و اعتراف می کردند. آن انسانی که ایران ضعیف و وابسته را از چنگ آدمهای فاسد و مدیران نالایق و وابسته بیرون آورد و به دست خود ملت داد. آن انسانی که توانست حرکت مردم را هدایت و این ملت را مجتمع و متحد کند و در راه آن هدف عظیم، به حرکت بیندازد.

خط امام و ارزشها و وصیت نامه او را فراموش نکنید. آنچه را که این ارزشها به شما می آموزد، آنها را در آدمی سراغ کنید و وقتی پیدا کردید؛ قربة الی الله و محض رضای خدا، نام او را در صندوق رأی بیندازید. این، مجلس شورای اسلامی لایق شما و این ملت می شود. کار را این طور دنبال کنید.

بحمدالله مجلس شورای اسلامی در این چهار دوره خوب بوده است. البته، همیشه در این مجلس، همه گونه آدم و همه طور فکر و سلیقه سیاسی ای وجود داشته است. حتی کسانی که جزو اقلیتهای دینی بودند و مسلمان نبودند؛ اما در کنار هم میهنان مسلمان خود، در راه حاکمیت و اقتدار جمهوری اسلامی - که اقتدار ملت ایران و عظمت و شوکت کشور است - زحمت کشیدند و تلاش و خدمت کردند.

من می دانم که در این دوره هم، لطف و فضل و کمک پروردگار عالم، شامل حال شما خواهد بود و مجلس، مجلس خوبی خواهد شد و حضور مردم - به فضل پروردگار - حضور خوبی خواهد بود. شوق و شور و ایمان و انگیزه و دشمن شناسی و موقع شناسی این ملت، نمی گذارد دشمن در اهداف و مقاصد خود کامیاب شود. دشمن می خواهد مجلس ضعیف باشد و انتخابات شور و شوق نداشته باشد و رأی دهندگان کم باشند. دشمن مایل است آنچه که برای این ملت لازم است، انجام نشود؛ ولی این ملت نخواهد گذاشت.

رحمت خدا بر امام و شما مردم و مسؤولان دلسوز و مؤمن و کسانی که راه درست را پیش پای مردم بگذارند و آنان که این راه را طی کنند و بروند.

بسم الله الرحمن الرحيم

والعصر انّ الانسان لفي خسر الا الذين امنوا و عملوا الصالحات و تواصوا بالحقّ و تواصوا بالصبر.
والسلام عليكم و رحمة الله و بركاته